

POSTANOWIENIE

30 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 30 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa O. spółki akcyjnej w G. poprzednio O.1 spółki akcyjnej w G.
przeciwko G. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej O. spółki akcyjnej w G. poprzednio O.1 spółki akcyjnej
w G.
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 18 stycznia 2024 r., XII Ga 724/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, z ustawowymi odsetkami
za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
stronie powodowej niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty,
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej O. S. A. z siedzibą w G.
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 18 stycznia 2024 r., sygn. akt XII Ga
724/23, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze
kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący

wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołując się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 18 stycznia 2024 r., (sygn. akt XII Ga 724/23), pełnomocnik O. S. A. z siedzibą w G. oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tytułem jej wykazania przedstawił wywód sprowadzający się do stwierdzenia, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej Spółki O., wobec naruszenia przez Sąd Okręgowy, w szczególności, przepisów art. 92 k.p.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c., polegała na tym, iż Sąd ten, jak też rozpoznający sprawę w pierwszej instancji, Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, nie dokonały jakiegokolwiek wykładni treści pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi P. B. przez stronę powodową, a ponadto nie uwzględniły wytycznych, o którym mowa w art. 65 § 1 k.c. Nadto Sady I, jak też II instancji pominęły przy interpretacji treści pełnomocnictwa wolę powódki odnośnie do zakresu umocowania ustanawianego pełnomocnika. Jak wskazała strona skarżąca w przedmiotowej sprawie znaczący dla jej rozstrzygnięcia był zakres pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi P. B., w tym, w szczególności, możliwości złożenia przez tego pełnomocnika oświadczenia o odstąpieniu od umowy z 29 czerwca 2018 r., której przedmiotem była realizacja

przez pozwaną G. Sp. z o.o. spółkę komandytową w G. dostaw, prac instalacyjnych oraz konfiguracji dostarczonego i zainstalowanego sprzętu celem uzyskania statusu inteligentnych domów. Skarżąca podkreśliła, że Sąd I instancji wskazał, że pełnomocnictwo, o którym mowa, swym zakresem nie obejmowało uprawnienia do składania oświadczeń materialnych, a Sąd odwoławczy uznał te ustalenia za własne. W ocenie Spółki O. rzeczne pełnomocnictwo było szerokie i obejmowało umocowanie do działania w jej imieniu przed różnymi podmiotami, przy czym, wbrew temu, co stwierdziły Sądy obu instancji, nie miało ono charakteru li tylko procesowego. W konsekwencji oświadczenie strony powodowej o odstąpieniu od umowy w zakresie jej niezrealizowanej części, z 23 października 2020 r. złożone przez jej pełnomocnika na podstawie art. 493 k.c., było skuteczne, a co za tym idzie pozwana nie była uprawniona do złożenia w odpowiedzi, pismem z 4 listopada 2020 r., oświadczenia o odstąpieniu. Rekapitulując swoje rozważania skarżąca stwierdziła, że oświadczenie pozwanej o odstąpieniu od umowy jest ostatecznie nieważne, co oznacza, że nie była ona uprawniona do naliczania kar umownych. Nadto zaniechanie zbadania przez Sąd II instancji treści pełnomocnictwa udzielonego przez skarżącą adwokatowi P. B. oraz, w efekcie, zaniedbanie ustalenia jego rzeczywistego umocowania, doprowadziło do oczywistej niezgodności wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z obowiązującymi przepisami prawa. W ocenie skarżącej wszystkie wskazane przez nią okoliczności miały przemawiać za oczywistą zasadnością jej skargi.

Mając na względzie zaprezentowaną przez stronę skarżącego argumentację i odnosząc się wprost do powołanej przezeń przesłanki oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wskazać należy, że przesłanka ta zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do

wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Należy też podkreślić, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Oceniając, więc, wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy dostrzec, że ma ona charakter wyjątkowy; powinna, bowiem, dać się stwierdzić bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07). Nadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego stwierdzono, iż Sąd ten, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Związanie to wyklucza, w efekcie, nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06).

Wskazanych wymogów skarżąca nie spełniła. Zaprezentowana argumentacja stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd II instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu, przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku skarżącej o przyjęcie jej skargi do rozpoznania pozbawione jest pogłębionej argumentacji prawnej, która miałaby przekonać, że istotnie doszło do oczywistego naruszenie konkretnych przepisów prawa.

Konfrontując, zaś, zarzut skarżącej sprowadzający się do dokonania przez Sąd II instancji rzekomo wadliwej wykładni treści pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi P. B. z wymogami stawianymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla wykazania przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy stwierdzić, że zauważalna jest luka w wywodzie skarżącej, która wyjaśniałaby konkretnie w czym wyraża się rzeczona "oczywista zasadność" przedmiotowej skargi kasacyjnej. Otóż brak jest w tym zakresie odpowiednich motywów i stosownej argumentacji prawnej, w tym dotyczącej art. 65 § 1 k.c. oraz art. 92 k.p.c., co wskazuje, w rezultacie, na tę okoliczność, że zarzut strony skarżącej stanowi w istocie jedynie polemikę z ustalonym przez Sąd I instancji stanem faktycznym, który Sąd II instancji uznał za prawidłowy i tym samym uznał ustalenia dokonane przez Sąd I instancji za własne. Niepodzielanie zapatrywania Sądu drugiej instancji w zakresie analizy prawnej przedstawionych w sprawie kwestii prawnych nie może stanowić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., w zakresie zaś odsetek, opierając się na art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324). Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

[P.G.]

[a.ł.]

